

Com s'esdevé en moltes professions liberals, l'arquitectura ofereix força casos de fills que han seguit, orgullosos i convençuts, els passos del seu pare. Un exemple el trobem en Lorenzo García-Barbón que ens confessa que, lògicament, **"arrencar no em va costar gaire perquè el meu pare també era arquitecte -havia fet l'edifici d'El Corte Inglés a la plaça Catalunya de Barcelona i molts altres d'Espanya, així com el Nou Camp- de manera que jo he viscut la professió de molt petit. Vaig aprendre molt de la seva tasca i vaig continuar la seva trajectòria"**.

"Durant el procés de construcció d'aquestes obres, jo anava de tant en tant al despatx del meu pare i veia com s'anaven aixecant. El disseny d'edificis fa trenta anys era molt diferent de l'actual i jo he viscut com es feien grans projectes des d'un despatx molt petit on col·laboraven, en moments de grans obres, deu o dotze persones". En Lorenzo recorda el seu pare treballant en taules inclinades, amb *rotring* i *paralex*... i alhora sent com els joves comenten que el futur són els grans despatxos, amb vuitanta o cent persones treballant-hi i amb el suport de la informàtica. **"En aquella època un projecte important es dibuixava en quinze o vint plànols on es reflectien les plantes, les seccions i l'estructura. Ara, per presentar qualsevol projecte, et calen aproximadament cent plànols i molta documentació"**.

Pare i fill no van arribar a treballar junts perquè quan l'un començava, l'altre ja s'havia jubilat: **"Fa uns quinze anys que vaig acabar la carrera. Fins en fa quatre o cinc treballava amb un company i ara treballo pel meu compte"**. Del seu progenitor ens diu que **"les seves cases encara funcionen"** i ell sap valorar bé el que això significa ja que professionalment s'ha especialitzat en la restauració d'edificacions. No hi ha dubte que la normativa actual és més exigent que la de fa uns anys però alhora també és més densa i ferragosa: **"Amb la normativa i la documentació corresponent, els arquitectes ens cobrim les espatlles de cara a la nostra responsabilitat. Com més plànols presentem en què es reflecteixi la nostra voluntat de respectar la normativa, més coberta tenim la responsabilitat penal. Per això, també, cada vegada elaborem més documents i deixem ben clara la informació. Aquest fet provoca que augmenti la paperassa que conforma un projecte"**.

Respecte a la responsabilitat civil en cas d'accident, cada cop és més fàcil ensopegar amb litigis posats pels clients: **"La professió de l'arquitecte implica una gran responsabilitat i, malgrat que la societat no n'és conscient, nosaltres en notem el pes. La gent es pensa que signem plànols, cobrem uns diners i punt; però des del moment que et truquen per tirar endavant un projecte, sigui gran o petit, mai no et treus del cap la idea i les fases del treball fins que no s'ha acabat l'obra"**.

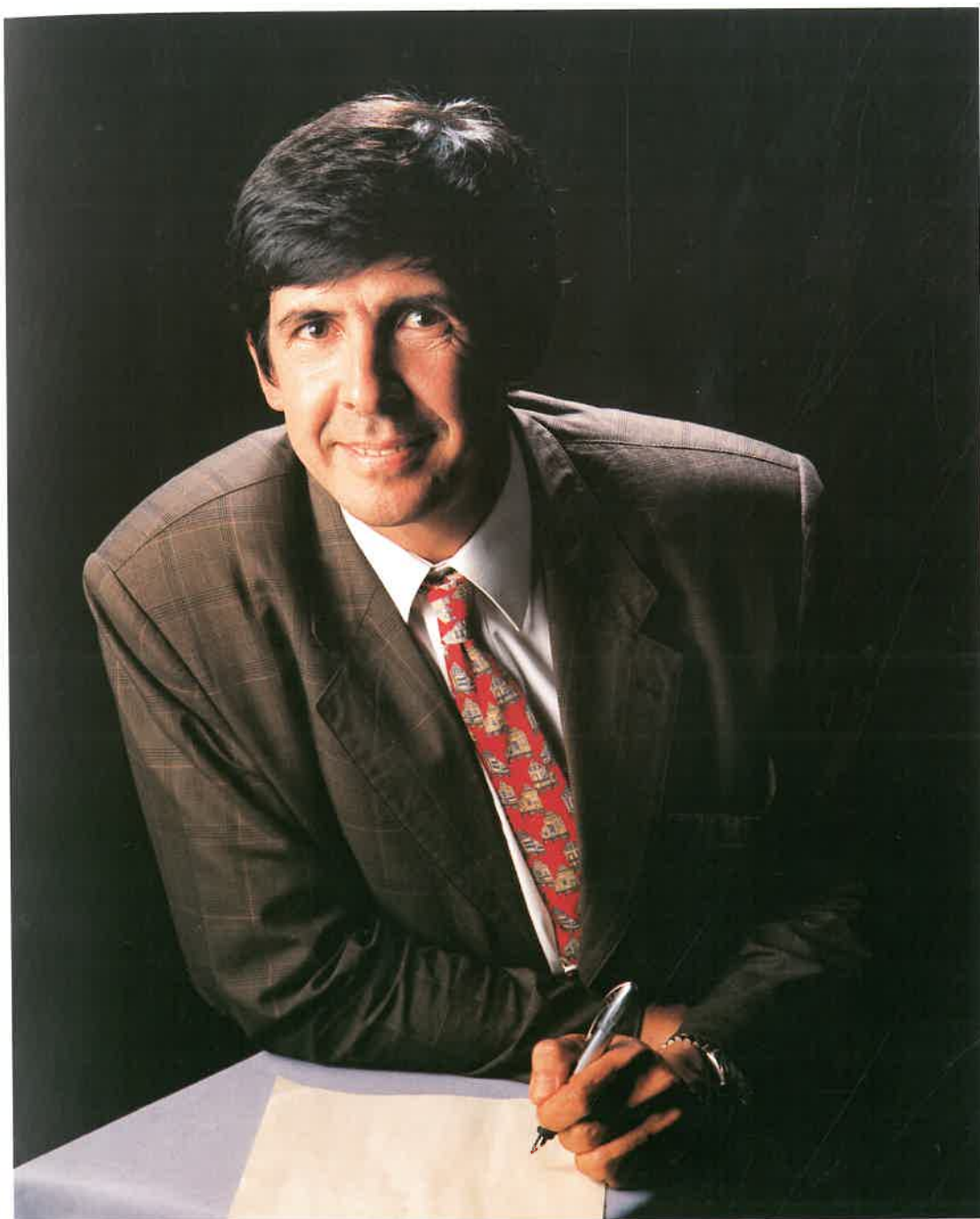
En Lorenzo García-Barbón coneix tot tipus de client: **"He treballat força per a la Generalitat, concretament per al Departament d'Ensenyament. Durant una temporada vaig fer, sobretot, reformes d'escoles. L'Administració era molt primmirada en temes de legislació i presentació"**. Respecte als promotors i als particulars,

"hi he treballat quan compartia despatx amb el meu soci. El client petit ofereix un tracte més personal en què és possible el diàleg per trobar solucions conjuntament, mirant més la part estètica que l'econòmica. En canvi el promotor vol fer un negoci que li resulti barat i que li proporcionï el màxim de diners. Jo em dedico sobretot a un altre camp, la rehabilitació d'edificis, de façanes... i altres punts molt lligats a aquests àmbits com estudis estructurals, d'aluminosi... Aquesta tasca ha esdevingut la meva especialització". I ens explica com es troba en l'actualitat aquest sector: **"La restauració del parc edificat de Catalunya és cada cop més important. Vam construir molt als anys 60 i aquesta edificació no s'ha revisat mai. Aquesta és, doncs, la meva feina"**.

Un tema molt lligat a la rehabilitació d'edificis són els accidents motivats per l'envelliment de les construccions: **"Cal una cultura entre els usuaris de vivendes en el sentit que les cases no són eternes i necessiten un manteniment. Moltes vegades veig que l'interior d'una vivenda sembla un palau mentre que l'escala de l'edifici no s'ha pintat de fa trenta anys. L'Administració dóna ajudes quan la casa està malament i pot perjudicar terceres persones, quan hi ha aluminosi, quan la fusta està en mal estat... però en altres problemes cal l'esforç individual. Segurament el propietari creu que el sacrifici econòmic que va fer en comprar la casa va ser important i, ara que ja està pagada, no vol continuar abocant diners. En una comunitat de veïns sempre n'hi ha algun que no facilita les coses mentre que també hi ha qui vol que la casa estigui bé"**. L'experiència diu a en Lorenzo que **"si cada any es fa una petita reparació, la casa es mantindrà molt més arreglada. Si les coses es fan de cop i a darrera hora, resulten molt més cares"**.

Els darrers anys un problema greu conegut de tothom ha estat l'aluminosi; ara mateix preocupa molt l'estat de les façanes; aviat ens adonarem del perill que suposa el corc, en especial als cascs antics; de cara al futur el nostre convidat ens esmenta el formigó que **"té una vida d'uns vuitanta anys i encara no sabem quines patologies presentarà a la llarga"** i el seu consell és que, davant del dubte, ens adrecem **"a l'ajuntament o al Centre Tècnic de Rehabilitació que ha creat recentment la Generalitat"**. Des del seu punt de vista **"tan important és el metge de capçalera per a la salut humana com l'especialista en rehabilitació per a la seguretat d'una vivenda"**. Mirant el conjunt de la seva tasca assegura: **"Totes les obres que he fet m'han enriquit professionalment. La sort de la meva feina és que no hi ha dues obres iguals"**.

En conèixer en Lorenzo García-Barbón sobta agradablement el seu caràcter modest, que es reflecteix en parlar de la gran obra del seu pare; de la tasca d'ell, tan diferent, cada cop més imprescindible i que el fa sentir a gust, i dels seus dos fills, l'Ignacio, d'onze anys, i la Maria José, de set, que potser siguin el camí de l'avi i del pare: **"El més important no és que siguin també arquitectes sinó que es formin correctament com a persones"**.

“Tan important és el metge de capçalera per a la salut humana com l'especialista en rehabilitació per a la seguretat d'una vivenda”

Lorenzo García-Barbón - Sant Just Desvern (Baix Llobregat)